

Aksel Danielsen

En håndværker i dansk bogkunst

Af Erik Ellegaard Frederiksen

Den danske bog har i den seneste generation været under indflydelse af en række personer med rod i vidt forskellige kredse: arkitekter, akademikere, teknikere, bibliofiler og andre tilløbende, som hver på sin måde har ydet deres bidrag til periodens udvikling. Men når dette kunne lade sig gøre, var grunden først og fremmest, at faget selv havde fostret håndværkere med både erfaring og begejstring, folk som lod det gro direkte fra sættekassen. Dens bly kan have en vis tilbøjelighed til at binde, men fagets bedste lod det inspirere. De kendte så meget til dets begrænsninger, at de også kunne frigøre sig. Frihed følger af den grundlæggende forståelse for tingene.

Bogtrykker Aksel Danielsen var en af disse hjørnesten i en rig epoke. I over 45 år på ét og samme sted: Det Berlingske Bogtrykkeri, fra 1946 til sin død i 1968 dets leder. I en kort nekrolog i Bogvennen lovede vi at vende tilbage til hans arbejder. I dette år ville han være fyldt 70. Her er anledningen.

Det at skulle lede et stort bogtrykkeri er både en byrde og et tilbud. Men jo mere en bogtrykker er æstetisk begavet, jo større bliver belastningen. Teknisk udvikling, økonomi og personalepolitik er i sig selv så udstrakte områder, at tiden til personlig stillingtagen ved selve formgivningen ofte kan blive knap. Derfor må man dybt respektere de bogtrykkere, som med karakterstyrke tvinger sig selv til midt i den daglige drift at holde den æstetiske åre flydende. Danielsen kunne ikke leve uden at skabe typografi. Så måtte andre af og til tage sig af den tekniske rutine.

Men lederen af det store trykkeri har også fordele, som den mindre må misunde ham. For virksomheden kan rumme en skriftbestand, der giver uanede muligheder. Danielsen overtog fra sin forgænger og læremester, Johan Olsen, en Caslon-tradition, fulgt af en Plantin og en Genzsch. Men der krævedes udrensning i det øvrige skriftsortiment, hvad der blev muligt med indførelse af Monotype. Valget er udsøgt og dækker et helt spektrum: Times,

<p style="text-align: center;"> Den virkelige Lord Byron af C. A. BODELSEN </p> <p> I OVER 100 ÅR er Byrons sande karakter blevet tilsløret af en legende, som går tilbage helt til hans egen tid, og bl. a. skyldes, at hans berømmelse var mindst lige så stor på Fastlandet som i England: Byron-legenden er for en stor del af tysk oprindelse og består i en fra den tyske romantik hentet forestilling om hvordan et geni skal være. Ud fra <i>Childe Harold</i> og hans andre ungdomsdigte dannede man sig et billede af digteren som en af de personer man kendte fra Mrs. </p> <p style="text-align: center;">[16]</p>	<p style="text-align: center;">DEN VIRKELIGE LORD BYRON</p> <p> Radcliffe's "gothiske" romaner og Sturm-und-Drang litteraturen, en gådefuld mellemting mellem helt og skurk, lidenskabelig, roo-antisk og melankolsk. I begejstringen over ungdomsdigtene overså man hans hovedværk <i>Don Juan</i>. Man glemte, at manden dog trods alt var humorist, en af verdenslitteraturens største. </p> <p> Det er først i de senere år, at Byrons data foreligger oplyst på en sådan måde, at man kan danne sig en rigtigere forestilling om, hvordan han har været. De vigtigste nye kilder er den store seksbinds samling af hans breve, udgivet af Lord Ernle 1898-1904, de to bind hidtil ukendte breve, som udgaves af Murray i 1922, Lady Byrons papirer og Lord Lovelaces <i>Astoria</i>. Hertil kommer en række nye biografier, navnlig E. C. Mayne's, Maurois' og Nicolson's. </p> <p> I lyset af disse nye data må det traditionelle billede af Byron revideres, måske endnu grundigere end Maurois har gjort det. Byron var ikke nær så Sturm-und-Drang- </p> <p style="text-align: center;">[17]</p>
---	---

Et typisk eksempel på anvendelse af Caslonskriften. Den forholdsvis store grad har en linieafstand, der harmonerer med de ret store marginer. 135 × 200 mm.

Baskerville, Garamond – og Walbaum ikke at forglemme, en sjældnen skrift i danske trykkerier, skønt en af de smukkeste empire-skrifter overhovedet. Skriftindkøbet viser Danielsens sans for både teknik og æstetik. Alle tidsperioder er repræsenteret med de bedste snit, alle valører er tilgodeset fra det mørke og varme til det lyst forfinede. Kun Nordlunde kunne fremvise et tilsvarende klaviatur at spille på. Og skriftvalget karakteriserer bogtrykkeren lige så meget som det, han siden kan præstere med dette som udgangspunkt.

Men selv de bedste skriftsnit kan hurtigt behandles imod deres natur, eller deres muligheder kan forblive uudnyttede. Ikke sådan i Danielsens bøger. Jeg kender kun få, der har lagt så megen og sikker vægt på arbejdet med bogsiden, som han. Han havde en udviklet sans og erfaring for højtrykkets samspil mellem skrift og papir. Danielsen var ikke nogen titelbladstypograf. Hans titelblade er enten så enkle, at man knapt lægger mærke til dem – og det er en kompliment – eller også søger han en charmerende helhed, ofte måske sammensat af lidt for mange skriftgrader. Men vægten er lagt på normalsiden og dens struktur. Naturligvis er marginforholdene altid i orden. Det er en proportionslære de fleste kan klare. Men beviset på mesterskab ligger i det udefinerlige samspil mellem papir og skrift, mellem linieafstand og farveføring, ja i hele den atmosfære en bogside kan bringes til at rumme. Det er en ba-

En fornem anvendelse
af Plantin-skriften.
K. F. Plesner:
Mellem reoler.
Forlaget Forum 1947.
125 × 185 mm.

38 en nok så fyldig række af moderne skribenters introduktioner, analyser og oversigter, svensk skrivende som Hans Larsson, Claes Lindskog og Emil Zilliacus, og vore egne, aldrig nok påskønnede, J. L. Heiberg, A. B. Drachmann, Niels Møller og Frederik Poulsen. Takket være dem er tråden fra vor kulturs barndom ikke bristet, og vi kan endnu ane lidt om, hvad ægte, gammel humanisme vil sige.

Den franske hyldede begynder igen med et af de helt store værker indenfor livskritikken: *Essais de Messire Michel Seignere de MONTAIGNE*. Han er ikke blot essaykunstens fader, men har med en klogskab, åbenhjertighed, varme og humor som måske ingen af sine efterfølgere givet sig selv helt i sin nykøbte form. Han har endnu ikke lært dens kunstneriske afrunding, dens kammermusikone, dens på en gang så frie

og så faste gennemspillet af motiverne, 39 men i sprogets djærvhed, rigdom og underfundighed, er han den uovertrufne mester. — Da det koster lige meget at ønske i femcifrede tal som i tocifrede, tænker jeg mig min Montaignesamling bestående af følgende skønsmæssige udvalg: det småoktavbind af førsteudgaven, A. Bordeava 1580, Pariserudgaven fra 1588 med den vigtige tredje bog i original, et vægtigt bind i kvart, samt endelig den af hans plejedatter Marie de Gournay på grundlag af hans håndskrevne tilføjelser endnu stærkere foregode, posthume udgave, Paris 1595. Til denne grundstamme bør man uden smålighed føje originalen af Rejsejournalen, i et digert kvartbind fra Le Jay i Paris 1774, samt den spanske teolog Raymond Sebonds *Theologie Naturelle*, som Montaigne efter sin fars ønske oversatte 1569 — eller måske man kunde lade sig nøje med anden udgave

lanceakt, hvor det mindste svigt kan være fatalt. Det svarer til musikkens klangfarver, der er vanskeligere tilgængelige end rytme og harmonier. Kun den virkeligt musikalske fornemmer nuancerne helt. Grafikeren Erik Clemmesen har engang sagt: Teksten er brødet i bogen! Hertil kan føjes, at den rigtige tilrettelægger skal kunne tygge dette brød — og få næring af det. For i den individuelt udformede bog må satsen være det bærende, og dermed grundlaget for bedømmelsen af bogen som kunsthåndværk. Papir og for-

Smuk overensstemmelse mellem tegninger og typografi: skriften er den mørke Plantin.
Johannes V. Jensen:
Aarstiderne,
illustreret af
Johannes Larsen.
Gyldendal 1947.
155 × 220 mm.

64

SOLSORTEN

Novemberregnen græder sin vrede Graad.
Snart ligger Marken Lig — den første Sne.
I tidlig Skumring drukner Dagen.
Højt tuder Mulmet i lukte Døre.

Bitter berender Belgen den golve Kyst.
Urolig Træet rokker ned i sin Rod.
Men naar de triste Storme hviler
sniger en Frost sig til Natens Hjerter.

Solsort! Svundne Somres Genganger du,
Stumheden selv, Mulden bestandig nær,
i Aarets faldne Løv du spoger,
flygtende sky, som din egen Skygge.

Med Sorgens Kaabe klædt, i de Dødes Lund 65
fjæler du dig blandt Grave, Kirkegaardsfugl,
stækket, uden Farve, maalles,
og dertil ene, for ailing arklædt.

Og du er Foraarets Sanger, det første Bryst
der vælder over af Tone, naar Kveliden er lys,
og smelter sødt, fra høje Steder,
din Strofes Guld ind i Solnedgangen!

ingen; saa lukker han op, og der stod for ham saadan et overordentligt magert Menneske, saa han blev ganske underlig. For Resten var Mennesket særdeles fint klædt paa, det maatte være en fornem Mand. »Hvem har jeg den Ære at tale med?« spurgte den lærde.

»Ja det tænkte jeg nok!« sagde den fine Mand, »at De ikke kendte mig! Jeg er bleven saa meget Legeme, jeg har ordentlig faaet Kød og Klæder. De har nok aldrig tænkt at se mig i saadan en Velmagt. Kender De ikke Deres gamle Skygge? Ja De har vist ikke troet, at jeg mere kom igen. Mig er det gaaet særdeles vel, siden jeg sidst var hos Dem, jeg er i alle Henseender bleven meget formuende! skal jeg købe mig fri fra Tjenesten, saa kan jeg!« og saa raslede han med et helt Bundt kostbare Signeter, som hang ved Uret, og han stak sin Haand i den tykke Guldkæde, han bar om Halsen; nej, hvor alle Fingrene glimrede med Diamantringe! og det var alt sammen virkeligt.

»Nej, jeg kan ikke komme til mig selv!« sagde den lærde Mand, »hvad er dog alt det!«

»Ja noget almindeligt er det ikke!« sagde Skyggen, »men De selv hører jo

22

Pool Christensen har her illustreret H.C.Andersens Skyggen. Som skrift er benyttet Genzsch, hvis struktur passer perfekt til træsnittene. Det Berlingske Bogtrykkeris publikation 1957. 122×215 mm.

Det er interessant at sammenligne med Ib Spang Olsens udgave til Nordlunde, der udkom næsten samtidigt.

bered in these composed countries, but that it was amply deserved.

The quality and persistence of the enthusiasm was indeed such as to make it worth while examining as a phenomenon of spiritual significance. Were the word not discoloured, a spectator who watched the public as well as the stage would say that something like a "religious" experience was taking place. All the papers discussed it. The Copenhagen public, with its two hundred year old ballet, is well acquainted with the art of the dance, but even this "fastidious, critical and expert" audience surrendered unconditionally on the very first appearance of the Greco Company, though some had come rather sniffily, half feeling that perhaps the Swedes had been too excited about this. No sooner had José Greco danced his Faruca than the Danish Royal Ballet dancers themselves led the incredible ovation. And so it continued. Toward the end of the Spanish stay, a critic wrote:

"One feels a need to speak a great deal of the public which night after night fills The New Theatre, because, simply by sitting in the hall, a critic experiences something strangely rare and moving. It is as though one can feel enthusiasm rise intoxicatingly in each spectator, incited by the joy that leaps like flame from the scene and springs in little flames of joy from row to row."

20

Ordinarily calm Danes "shrieked, shouted bravo, clapped and stamped, as though their cradle had stood in Andalusia." These Spaniards, it was recorded, "have been received with the most violent and obstinate applause which has been heard in this country for a generation," and they had to give untold encores, "or the foundations of the theatre would have suffered." At the farewell performance of their first stay in Copenhagen there actually were one hundred and eighty curtains calls, and at the last performance of their second stay there were still more.

But, why?

The Scandinavians had often seen fine Spanish dancers. La Argentina and Escuderos were mentioned, but only briefly and by way of history. Comparisons were soon laid aside, and José Greco

21

Til Ebbe Sadolins lyse stregtegninger er valgt en Walbaum med meget stor linieafstand. Signe Toksvig og Francis Hackett: The Greco Ballet. Anker Kysters Eftf. 1950. 105×190 mm.

De hellig tre konger

*Gud lover og ærer vi folk fra det fjerne,
De hellig tre konger med samt deres stjerne!
De red afsted med umaadelig il:
I tredive dogn fire hundrede mil.*

*Og da til Herodis hus de kom,
Sad Herodes ved vinduet og saa sig om:
"Mine kære herrer, hvor støvner I frem?"
"Vi agter os alle til Bethlehem.*

*"Fordi der fødtes en lille dør
Uden mindste ve af en jomfru skær."
Nu spurgte Herodes blot vredt og stort:
"Ej, hvi er bageste der saa sort?"*

63

*Baskervilles kursiv
i stor grad håndsats
akkompagnerer her
Povl Christensens
zinkætsninger.
Caroler ved Juletid
oversat af
Kai Friis Møller.
Det Berlingske Bog-
trykkeri 1956.
178×250 mm.*

mat i samspil med skriftvalg og skriftbehandling må være normen for, om en bog er rigtigt udformet. Vi må se på det væsentlige og dømme ud fra helheden. Aksel Danielsen evnede at skabe denne helhed, samtidig med at han overvågede gennemførelsen til mindste detalje.

Men typografi med ren anvendelse af skrift er én ting. Illustrationen i samspil med denne noget ganske andet. Her kræves endnu mere indføling og hensyntagen. Det faldt i Danielsens lod at blive fødselshjælper først og fremmest for Povl Christensen, og dermed skabtes et af de mest epokegørende afsnit i nyere dansk bogkunst. For hvad ville Povl Christensen have gjort uden den følsomme og kyndige hjælp, bogtrykkeren kunne og ville yde? De grafiske arbejder blev bragt ind i en helhed, en sammenhæng, uden hvilken de i bedste fald ville have stået som flagrende enkeltblade. Naturligvis har arbejdet mellem to så forskelligartede naturer virket befrugtende til begge sider. Men det betød frem for alt, at det meste af Povl Christensens grafik kun kan ses i samklang med den typografi, der skabtes i Det Berlingske Bogtrykkeri – Rasmussen i Ringkjøbing undtaget. Og efter det næsten uundgåelige brud, hvor

Det stod i Berlingske Tidende

Ligledes har det behæget Hs. Kongelige Majestæt under 15de April d. A. efter Ansøgning i Naade at entlidige Stats-Ministerne Gehejmeraad Greve Hr. Joachim Godtsche Molthe, Gehejmeraad Hr. Christian Ludvig Steensen, Gehejmeraad Hr. Ove Hægh Guldborg og Gehejmeraad Hr. Marcus Grech Greve af Rosenørne fra deres Høitid have Embeder.

ANNØ
1788 MANDAGEN DEN 14de JULI
Stavsbaandet løses

Fra samme Sted (Christiansborg Slot) er den 20de Juni udkommen en Forordning om Stavsbaandets Løsning fra Godderne for Bondestændens Mandat i Danmark.

ANNØ
1788 MAANDELIGE STATS-TIDENDER
FOR AUGUST

Patriotisk Betragtning

i Anledning af den alternerede Kongelige og altermændige Forning, som Hans Majestæt i disse Dage har bevilget det Danske og Norske Folk:

1. Ved at samferdige det Danmark qvædende Fødestavsbaand.
2. Ved at tilhæggive enhver Dansk Jorderter den betragte Natur-Ret, selv at fede sit Qvæg; og
3. Ved at igengive Danmark og Norge den naturlige Rettighed, at søge Brødet, hvor det behøi er at faae.

Hill være Kongen i bill, hill være Hans Søn i'og hill være de Mænd ved Stadstøret, som have kæmpet og været under Hans Anseel i bill

være opaa Vaabenmedens*) og Vaabend gærne ved Kampen i'vinge var den, og trost var Seinen! Stavsbaandets, Slavenkæren eller det politiske Skafkæres Sænderbydel som man havde passerede sine Brøder, d danske Landmaal - fra Stadsforing for den dansk Jorderter - og fra Korshandel for Da mark og Norge! Store, mærkelige Handling høist siglige for Statens Sænde nok, bergert Rettigheder! thi ellers burde de ikke været, være ikke heller blivne tilstaaende; men in endel hænker ikke den, som sanderbyder Lænker, man uskyldig af andre er paalagt, som man selv ikke formaar at afsee sig! So liden handelsle Guddommen med Menne! slægten! Saaledes har og Kong Christian d Syvende, Hans store Søn, det ganske Kong lige Høst, det hele Kongehold handlet i de Dage! Thi jeg veed, de have alle i denne at Sag tænkt een! Saaledes have og Daama oplyste og over alle Fordomme sig have! Statens! tænkt!

ANNØ
1789 MANDAGEN DEN 27de JU

Storm paa Bastillen

PARIS, DEN 14de JULI. Folkets Vrede o Hr. Neckers Afkaldighe blev saameget f liget, da den Franske Gæde sig til i sa mes Partis og i Mandags Morges angreb overmandede de campernde Tropper. Tve Schweizer-Regimenter nedlagte paa Cha de Mars deres Vaaben og trak bort. Tve National-Regimenter rømte fra St. Den Alle Lidalsog-Boder vare tilhukede og Stor tilkærene gik fra alle Taarne. Om Efter

* De Parisner og Mænd, som ved Skrifte, T. lænder og Handlinge have underordnet sig be get til disse for Stavn sigrige Formaal.

Det stod i Berlingske Tidende

dagen bleve alle horeuddene Borgere sammentakke i Kirkene for at underkribe sig til Oprettelsen af en Borger-Militie. Der indfandt sig herimod 15000 Personer, hvis Lidmælsbetængen er en given Coorardt. Om Næten imellem Mandag og Tirsdag patrolleerte denne Borgervagt første Gang, alting var roligt, og om Tirsdagen var Bødene igens aabne.

Efter Besøgning har Oprettet i Mandags kom 1500 Mennesker Livet. Man bestemte endelig Tugtshuet.

ANNØ
1789 FREDAGEN DEN 11de JULI

Pariserne griber til Vaaben

AF en Skrivelse fra Paris, den 17de Juli. Efter saa mange Skand, som Hæftet i nogle Aar har maattet gære tilbaget, er endelig de her forspaaede Optren den 14de hujus, hvor ved Kongen blev nedlagd til al gve alle i Egen af denne Hovedstad sammentraktet Tropper Contra-Ordre og at afskedige de i Hr. Neckers Sted nye udvæbte Ministre, saa afpørende i Hensende til vor indvortes Forfatning, at de ville gøre en Epoche i vor Historie i den uroelige Na imellem den 12te og 13de hujus, da Fortrydelsen over Savnet af Hr. Neckers udbaad, bleve alle Svødtger-Boder opbrudte og enhver søgte sit bevarne sig. Dette blev som Mandagen fortalt i adskillige Privathuse, endog i Politie-Lieutenants, og af Kongens eget Meuble-Kammer hortog man alle gamle og nye Gevæbrer. Foruden Borgene, som om Mandagen efter Indtaldede mødte i Kirkene, var der og en almindelig Forsamling paa Raadshuset, og Beslutningen blev, at Borgene skulde gibe til Vaaben. Enhver forlydte sig med en grøn Korkarde, som Sindhilledet paa Haabet om en lykkelige Fremtid, og fæmnd Kl 4 om

Eftermiddagen vare allerede de første Borgere-Patrouiller paa Gaderne. Disse stode under Forsamlingen paa Raadshuset, hvor der under Præsidio af Hr. Finiels, Formand for Raadshundene, var oprettet en betændsig Deputation, der skulde regulere alt hvad der angik Borgerskabet. Desuden bleve de Franske Gædter og andre fra deres Palster udvægtte Soldater tagne i Sold af Staden. Denne Magt af Soldater og Borgere var om Mandagen vist 4800 Mand stærk, men om Tirsdagen var samme allerede søset til 10000, som qvartevins inddelte bleve fornyede med Officere, og til hvis Besoldning man oprettede en Case, hvortil Borgerne levende anselige Bidrag. En Del af det bebovnde Folk begyndte Mandags Morges ganske tidlig at igensommege adskillige Klostre og andre Huse, for at lide Oplog af Korn og Meel iblandt andet fandt man, i Præste-Redemøen ved den hellige Lazarus-Mission, i Fortæden St. Martin, 50 Laster Korn, som man strax søndte til Torvet, hvor det blev solgt, og Pringen skilfulde de Grøstige, som selv maatte bestige Vagterne. En Mængde Ravere benyttede sig om Aftenen af denne Leilighed, udfyrdrede den hellige Lazarus-Hus og vare i Begreb med at stikke det i Brand, da en Borgervagt lode til og adskillte Forbydere, af hvilke mange bleve dræbt og endel strax optværgte. En kort Processmande, hvortil Borgervagten i denne Cris troede sig bertrettig.

ANNØ
1793 MANDAGEN DEN 4de FEBRUAR

Ludvig XVI's Henrettelse

Den skrekkelige og bedrøvelige Scene, som maas opfyldte heri Europa med Misshag, Afkyse og Forfordæle, er drøvetre na virkelig

grafikeren uforskyldt eller selvforskyldt kom i andre hænder, er han typografisk set ofte ladt i stikken. Det beviser, hvor megen kamp der krævedes for at holde rebellen i den rette ramme. Det har kostet strid at nå sejr med disse bøger. Men de står der som milepæle, fordi de har ansigt, og fordi tekst og billede er blevet to sider af samme sag.

Når man har kendt Danielsen, ville man ved første øjekast ikke forestille sig, at hans typografi kunne være så behersket. Han forekom jo nervøs, heldt staccato i sin ydre form. Men i arbejdets resultater mærkes ingen rysten på hånden. Og folk så kræse som Christian Elling og Kai Friis Møller har sat sig ved hans skrivebord og er blevet enige med ham om, hvordan deres bøger skulle se ud. De har vel også lært ham ét eller andet, som han har taget med sig. I det hele taget har han formået en ydmyg formidling; og engleblid tålmodighed har der sikkert måttet til, når så vanskelige herrer har udgivet bøger. Men noget forhold til bogens indhold fik de vist aldrig lært ham. For ham var typografi et medium, på samme måde som leret er det for pottemageren. Skrift var et værktøj til at forme bogsider med, et følsomt værktøj, hvormed man kunne

En opfindsom, avispræget typografi baseret på Monotype Times. Det Berlingske Bogtrykkeris publikation 1949 i anledning af avisens jubilæum. 202 x 288 mm.

T. VOGEL-JØRGENSEN
BERLINGSKE TIDENDE
GENNEM
TO HUNDREDE AAR
1749-1949

FØRSTE BIND: UNDER ENEVÆLDEN
1749-1849

København

DET BERLINGSKE BOGTRYKKERI
BERLINGSKE FORLAG

HENRY HELLSEN
HOLBERGS
KANDESTØBER
I PARIS

*
1775
DEN ITALIENSKE KANDE
1799
THÉÂTRE DE L'AMBIGU COMIQUE
1816
LA COMÉDIE FRANÇAISE

MCMXL
DET BERLINGSKE BOGTRYKKERI A/S
KØBENHAVN

Et par typiske Danielsen-titelblade med anvendelse af gamle Berling-bomærker.

Den fed-fine streg med skrå afskæring er næsten blevet kendemærke på mange af Danielsens titler.

skabe subtile, grafiske nuancer. Typografi var noget i sig selv. Men på en eller anden måde blev det aldrig til noget udvendigt. For Danielsen havde denne sjette sans, der er så nødvendig for at skabe.

Nordlunde er ikke mere. Viggo Naae er netop død. Wantzin har lagt op. Danielsen er også borte. Et helt kapitel af bogens historie er slut. Håndværkerne i dansk bogkunst er borte. Udviklingen viser andre veje. Den nye teknik vender op og ned på så godt som alt. Den industrielle grafiker har fundet sin plads i det nutidige og kommende mønster. Men den, der ikke vil stå på skuldrene af forrige generations bedste håndværkere, snyder sig selv for noget væsentligt. Aksel Danielsen var en af dem.